

den domstol, der skal afgøre den enkelte sag. Man er ved konventionens udarbejdelse gået ud fra, at begrebet „løsørekøb“ har en nogenlunde fast og ensartet betydning i de forskellige retssystemer.

Ifølge konventionens art. 1, stk. 4, er parternes erklæring om anvendelse af en bestemt lovgivning eller om en domstols eller voldgiftsrets kompetence ikke i sig selv tilstrækkelig til at give købet den i stk. 1 nævnte internationale karakter. Det forudsættes således, at købet ud over en sådan erklæring har tilknytning til mere end ét nationalt retssystem. Arten og graden af denne tilknytning tager konventionen ikke stilling til. Også dette spørgsmål er overladt til vedkommende domstol. Der kan herved bl. a. lægges vægt på, om parterne har bopæl eller forretningssted i forskellige lande, eller om aftalen er indgået i et andet land end det, hvor den skal opfyldes.

Til stk. 2. Ved udtrykket „registreret skib eller luftfartøj“ forstås fartøjer optaget i et nationalitets- eller rettighedsregister for skibe eller luftfartøjer. For danske skibes vedkommende omfatter undtagelsen således i overensstemmelse med sprogbrugen i skibsregistreringslov nr. 93 af 29. marts 1957 alle fartøjer optaget i skibsregistret eller fartøjsfortegnelsen. Lystfartøjer under 5 tons omfattes derimod ikke af undtagelsen, selv om der i fartøjet er tinglyst underpant i overensstemmelse med reglerne om tinglysning af rettigheder over løsøre. Undtagelsen omfatter endvidere alle luftfartøjer af dansk nationalitet, jfr. luftfartslov nr. 252 af 10. juni 1960.

Tilføjelsen i litra c „eller i øvrigt ved rettens foranstaltning“ kan næppe få selvstændig betydning for salg, der er foregået i Danmark.

Bestemmelsen i stk. 2 er udtømmende. Bortset fra de der nævnte undtagelser omfatter loven alle løsørekøb af international karakter. Den er således ikke begrænset til handelskøb i købelovens forstand, og den omfatter også købeaftaler indgået af en offentlig myndighed. Konventionens art. 1, stk. 2, sidste pkt., bestemmer udtrykkeligt, at konventionen også gælder for køb på grundlag af dokumenter, f. eks. konnossementer, fragtbrevsduplikater og oplagsbeviser. Man har ikke fundet det nødvendigt at optage denne bestemmelse i lovforslaget.

Til stk. 3. Bestemmelsen svarer til købelovens § 2, stk. 1.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til konventionens art. 5. Konventionen kan ikke antages at være begrænset til de regler, der er specielle for løsørekøb, i dansk ret først og fremmest købeloven af 6. april 1906, men må principielt omfatte alle privatretlige regler — ufravigelige såvel som fravigelige —, der kan

finde anvendelse på købeaftalen, alene med de i art. 5 (lovforslagets § 2) fastsatte undtagelser. Det synes dog at være den almindelige opfattelse, at konventionen ikke finder anvendelse på spørgsmål om fuld- og anden repræsentation, men da der ikke foreligger nogen officiel stillingtagen til dette problem, har man fundet det rettest ikke at indsætte en undtagelsesbestemmelse herom i lovforslaget.

Lovens § 2 gør undtagelse for spørgsmål om parternes evne til at indgå retshandler. I konventionens tekst benyttes udtrykket „capacité“. Det må antages, at dette udtryk tager sigte på evnen til ved retshandler at erhverve rettigheder eller indgå forpligtelser, for fysiske personer i første række spørgsmålet om umyndighed og manglende evne til at handle fornuftsmæssigt. For aktieselskabers vedkommende kan særlig nævnes aktieselskabslovens § 17, hvorefter et selskab, der ikke er registreret, ikke som sådant kan erhverve rettigheder eller indgå forpligtelser.

Uden for konventionens og lovens område falder endvidere spørgsmål om købeaftalens form, f. eks. krav om skriftlighed, samt alle spørgsmål om køkets retsvirkninger for andre end parterne. Ved den sidstnævnte begrænsning tænkes bl. a. på forholdet til parternes kreditorer og til indehavere af særlige rettigheder, f. eks. ejendomsforbehold, over den solgte genstand. Konventionens § 5 undtager yderligere spørgsmål om ejendomsrettens overgang, dog således at parternes indbyrdes forpligtelser også på dette område skal være undergivet den lovgivning, der i henhold til konventionen skal anvendes på købet. Efter dansk ret får denne undtagelse ingen selvstændig betydning ved siden af undtagelsen for aftalens retsvirkninger i forhold til andre end parterne.

De spørgsmål, der falder uden for konventionens og lovens område, er fremdeles undergivet vedkommende lands almindelige internationalprivatretlige regler. For dansk rets vedkommende betyder dette f. eks., at spørgsmål om en parts evne til at indgå retshandler principielt bedømmes efter lovgivningen i denne parts domicilland (personalstatutet), og at spørgsmål om aftalens form i almindelighed bedømmes efter lovgivningen i det land, hvor aftalen er indgået (*locus regit actum*).

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til konventionens art. 2.

Ved løsningen af de lovkonflikter, der omfattes af konventionen, tager denne sit udgangspunkt i partsautonomien, d. v. s. at parterne kan vedtage, at købet skal være undergivet et bestemt lands regler. Kun hvor parterne ikke har truffet en sådan ved-